

Petr Mejstřík – scénář

Naším pamětníkem je Petr Mejstřík, který se narodil v roce 1956 v Kolíně. Když mu bylo sedm let, odešel s rodinou na Slovensko, kde ale pobývali jen krátce. Poté se přestěhovali do Liberce. Tam začal chodit do skautského oddílu a postupem času se součástí jeho života stali koně. Práce s nimi mu pomohla při zotavování se z dlouhodobého úrazu páteře. Po absolvování vysoké školy přišlo období, které se tehdy nevyhýbalo téměř žádnému muži.

9:30 – 9:32 „Prostě muselo se jít na vojnu na dva roky.”

Na vojně dostal nabídku stát se psovodem. Byl mu přidělen pes, se kterým trávil většinu času a postupně si k sobě vytvořili blízký vztah. Po ukončení vojenské služby se přihlásil na konkurz řidiče kamionu. Tímto směrem se chtěl vydat už delší dobu.

15:46 – 15:50 „Splnil jsem si ten sen, jezdit s nákladákem.”

Po určité době ho ale tato práce přestala bavit. Rozhodl se proto hledat jiné zaměstnání a začal rozesílat dopisy s žádostí o novou práci.

16:17 – 16:22 „A tak mě napadlo, že bych mohl třeba dělat něco s těma památkama, jo? Nějaká ta architektura.”

Na jeho dopisy ale nikdo neodpověděl. Když poté vezl kompoty do Plzně, využil situace a šel se zeptat osobně, jestli by se pro něj práce přece jen nenašla.

17:55 – 18:03 „No počkej, počkej, tykačka veliká, my tě tady zavedeme za jedním chlapíkem.”

Dostal nabídku stát se kastelánem ve Velharticích. Mladý a bez závazků se zdál jako ideální kandidát, mělo to ale jeden háček: hrad byl jedna velká katastrofa.

18:47 – 18:50 „Tam prostě neteče voda a elektrika jenom někdy.”

Zpočátku se mu ta myšlenka vůbec nelíbila. Jel se tedy na místo podívat osobně. Návštěva jeho pochybnosti jen potvrdila, hrad na něj nezapůsobil a nebyl si jistý, jestli je to správná volba. O pár dní později seděl v noci se svým bratrem a dívali se na Měsíc. V hlavě měl jen dvě možnosti. Váhal, ale slova jeho bratra mu nakonec ulehčila volbu.

20:59 – 21:12 „Ty jo Martine... Já nevím jestli to Konopiště nebo Velhartice a on takhle kouká na Měsíc a řekl Velhartice”

Bylo rozhodnuto, navzdory údivu kamarádů, nabídku vzal.

30:49 – 30:56 „Mí přátelé říkali tak seš blázen? Vždyť se úplně zabiješ jako, dyť do takový díry.”

Ve stejné době začal chodit do křesťanské skupiny a doufal, že pochopí boha a proto si s ním šel promluvit do bývalé hradní kaple.

36:04 – 36:10 „Jestli seš já už tě chci poznat a jestli nejseš, tak budu mít pokoj.“

Nic. Vůbec nic. Až návštěva anglického kazatele Johna MacFarlana mu změnila názor. A od té doby se bůh stal součástí jeho života.

Hrad se pod jeho vedením z naprosté ruiny postupně stával překrásnou památkou. Se záchranou mu v 80. letech pomáhali přátelé, mnozí z nich byli režimem pronásledováni. Byl na něj nasazen soused, který sledoval jeho aktivity.

48:59 – 49:09 „Jednou museli naši hosté utíkat dolů k řece, protože přijeli StB, jó seděli jsme tady v půl třetí v noci u ohně, a najednou whiii, přijelo auto.“

Na hradě žil s pěti syny a manželkou Andělou, která s ním snášela všechny složité životní okamžiky, včetně specifické žádosti o ruku.

54:29 – 54:34 „Na stole našla lístek, že bych si ji teda vzal. No hrozný.“

Roli kastelána Petr Mejstřík hrdě vykonával 36 let v kuse. Dnes už je v důchodu, ale hrad má v jeho srdci stále značné místo.